

Με το Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο με συνδέει μια παλιά σχέση και πολλές αναμνήσεις. Εκεί με είχαν κουβαλήσει όταν έπαθα την καρδιακή κρίση. Εκεί γνώρισα και τον νυν γαμπρό μου, τον Φάνη, επειδή η κόρη μου έσπευσε να τα φτιάξει πίσω από την πλάτη μου με τον θεράποντα ιατρό μου. Όταν το έμαθα, έγινα έξαλλος, και αυτό είχε ως επακόλουθο μια περίοδο ψυχρότητας στη σχέση μου με τον Φάνη. Δεν το συζητήσαμε ποτέ μεταξύ μας, όχι από διακριτικότητα, αλλά επειδή δε χρειάστηκε, γιατί στο μεταξύ τον Φάνη τον έχουμε αγαπήσει οικογενειακώς.

Παρκάρω στο πάρκινγκ του νοσοκομείου και ανεβαίνω στον τέταρτο όροφο, στο γραφείο του γαμπρού μου. Το βρίσκω άδειο.

«Καλημέρα σας, κύριε αστυνόμει» μου λέει εγκάρδια η προϊσταμένη. «Ο γιατρός είναι στο δωμάτιο του κυρίου Τσολάκη. Είπε να πάτε εκεί. Είναι το τελευταίο δωμάτιο, δεξιά στο διάδρομο».

Ακολουθώ τις οδηγίες και βρίσκομαι μπροστά σε μια πόρτα, που τη φυλάει μια αποκλειστική νοσοκόμα. «Πού πάτε;» με ρωτάει.

«Με περιμένουν ο γιατρός Ουζουνίδης και ο κύριος Τσολάκης».

Δε φέρνει αντίρρηση και με αφήνει να περάσω. Το δωμάτιο είναι μικρό και μονόκλινο. Ο Τσολάκης κάθεται στο κρεβάτι του, με την πλάτη στα μαξιλάρια και στα γόνατά του έναν φορητό υπολογιστή. Το δεξί του χέρι είναι συνδεδεμένο με ορό, αλλά το σωληνάκι είναι μακρύ και μπορεί να το κινεί ελεύθερα. Τον βρίσκω αδύνατο και καταβεβλημένο, το πρόσωπό του είναι πιο χλομό από την τελευταία φορά που είχαμε συναντηθεί στο σπίτι του. Ωστόσο το βλέμμα του είναι πάντα ζωντανό, και χαμογελάει πλατιά μόλις με βλέπει. Ο Φάνης έχει σκύψει πάνω του και του μιλάει.

«Σας αφήνω να τα πείτε» μου λέει και προσθέτει. «Αλλά μην τον κουράσεις πολύ».

Το λέει με χαμόγελο, όταν περνάει όμως από δίπλα του διαβάζω τη σοβαρότητα της κατάστασης του Τσολάκη στο βλέμμα του. Κάθομαι στη μοναδική καρέκλα του δωματίου δίπλα στο κρεβάτι.

«Πώς είστε;» τον ρωτάω, γιατί κάπως πρέπει να ανοίξω την κουβέντα.

«Κερδίζω χρόνο» μου απαντάει, δίχως να χάσει το χαμόγελό του. «Αυτό ήξερα να κάνω πάντα, και όταν ήμουν αθλητής και τώρα. Μόνο που ο αθλητής προσπαθούσε να τον συντομεύσει, ενώ ο ασθενής προσπαθεί να τον μακρύνει». Βλέπει την αμηχανία μου να απαντήσω και συμπληρώνει. «Πάντως, σας ευχαριστώ που ήρθατε».

«Δεν ήρθα μόνο για επίσκεψη αλλά και για να ζητήσω τη βοήθειά σας».

«Το κατάλαβα. Ήρθατε να με ρωτήσετε αν ξέρω κάτι για τον Ρίτσαρντ Ρόμπινσον, σωστά;»

«Σωστά».

«Ξέρετε τι είναι τα hedge funds, κύριε αστυνόμε;»

«Τα έχω ακουστά, όπως όλοι οι Έλληνες τελευταία, αλλά δεν ξέρω τι είναι».

«Φανταστείτε κάποιους που ρίχνουν λεφτά μέσα σε ένα πυθάρι. Κάποιοι άλλοι αναλαμβάνουν να διαχειριστούν το ποσό που συγκεντρώνεται μέσα στο πυθάρι. Οι διαχειριστές το ονομάζουν αυτό επένδυση, αλλά δεν είναι».

«Τι είναι τότε;»

«Τζόγος, κύριε αστυνόμε. Αλλά τζόγος για πολύ πλούσιους. Για να παίξεις στα hedge funds πρέπει να έχεις όριο περιουσίας για επένδυση, τουλάχιστον 30 εκατομμύρια δολάρια. Τα hedge funds λειτουργούν σαν τα αμοιβαία κεφάλαια, αλλά έχουν πολύ μικρότερο ρίσκο, γιατί τους επιτρέπεται να επενδύουν και σε παράγωγα, κάτι που στα αμοιβαία κεφάλαια απαγορεύεται».

Αφήνω τον Τσολάκη να λέει, αν και τα αμοιβαία κεφάλαια είναι για μένα εξίσου κινέζικα, όπως τα hedge funds.

«Τα συνολικά κεφάλαια που διαχειρίζονταν τα hedge funds το 2008 είχαν φτάσει στα δύομισι τρις δολάρια» συνεχίζει το μάθημά του ο Τσολάκης. «Εκεί άνοιξε η όρεξη των πάντων. Όπως είχε συμβεί και σ' εμάς με το χρηματιστήριο, στις αρχές του 2000, το θυμάστε; Υπήρχαν άνθρωποι που έπαιρναν καταναλωτικό δάνειο και το έπαιζαν στο χρηματι-

στήριο. Έτσι και με τα hedge funds. Μπήκαν και μικροεπενδυτές στο παιχνίδι, ακόμα και με πέντε χιλιάδες δολάρια, μπήκαν οι τράπεζες, οι ασφαλιστικές εταιρείες, ακόμα και τα ασφαλιστικά ταμεία. Και εκεί ξεκίνησε ο τζόγος. Γιατί το σύστημα άρχισε να επενδύει στα παράγωγα, που αρχικά ήταν η ασφαλιστική δικλίδα, για να μη χάσουν οι επενδυτές τα χρήματά τους. Δημιουργήθηκαν τα hedge funds των hedge funds. Οι hedge funds managers άρχισαν να χρησιμοποιούν και δανεικά κεφάλαια για να μεγαλώσουν την απόδοση. Όπως ήταν φυσικό, τα hedge funds έχασαν τις ασφαλιστικές δικλίδες τους, έγιναν τζόγος και ένα πρωί κατέρρευσαν».

Παίρνει μια βαθιά ανάσα για να ανακτήσει δυνάμεις και προσθέτει. «Είναι σαν το ντόπινγκ στον αθλητισμό. Και στον αθλητισμό, όταν αρχίσεις να παίρνεις αναβολικά, δε σταματάς. Σπας το ένα ρεκόρ, αλλά μετά χρειάζεσαι πιο αποτελεσματικά αναβολικά για να το σπάσεις ξανά και ξανά. Κάθε φορά το ρίσκο σου μεγαλώνει, όχι μόνο το ρίσκο να σε πιάσουν αλλά και να καταρρεύσει η υγεία σου. Εσύ όμως ελπίζεις ότι δε θα είσαι εσύ αυτός που θα καταρρεύσει, αλλά κάποιος άλλος. Το ίδιο περίπου πίστευαν και οι επενδυτές και οι μάνατζερ των hedge funds». Σταματάει μια στιγμή, μετά συμπληρώνει στον ίδιο τόνο. «Αυτό σας το λέει κάποιος που πέρασε από το ντόπινγκ και κατέρρευσε, κύριε αστυνόμε».

«Καλά, αυτοί που δίνουν τα λεφτά τους δε φοβούνται ότι θα τα χάσουν; Και γι' αυτούς που έχουν τα πολλά, να το δεχτώ. Οι μικροεπενδυτές όμως;»

Ο Τσολάκης κουνάει μοιρολατρικά το κεφάλι του. «Όταν ρωτούσα τον προπονητή μου τι ήταν εκείνα τα χάπια που μου έδινε, απαντούσε. “Μη ρωτάς, είναι βιταμίνες”. Εγώ ήξερα ότι δεν ήταν βιταμίνες, αλλά τα έπαιρνα. Έτσι και οι μάνατζερ των hedge funds. Όταν τους ρωτάς, σου λένε πως οι επενδύσεις είναι απόλυτα ασφαλείς. Εσύ ξέρεις ότι δεν είναι, αλλά τους πιστεύεις. Γιατί το κέρδος είναι γλυκό, όπως και τα μέταλλα, κύριε αστυνόμε». Κάνει μια παύση και συνεχίζει. «Η διαφορά είναι ότι στο ντόπινγκ καταστρέφεις μόνο τον εαυτό σου. Με τα hedge funds καταστρέφονται και πολλοί άλλοι, που δεν έφταιζαν σε τίποτα, ούτε και είχαν κάποιο κέρδος».

«Και ο Ρόμπινσον τι σχέση είχε με όλα αυτά;»

«Ο Ρόμπινσον δεν ήταν τραπεζικός. Ήταν hedge funds manager. Οι hedge funds managers έβγαζαν πολλά λεφτά, κύριε αστυνόμε. Έπαιρναν κατά μέσο όρο το είκοσι τοις εκατό των κερδών από κάθε συναλλαγή συν την αμοιβή τους. Όταν κατέρρευσε το σύστημα, ο Ρόμπινσον έγινε κόκκινο πανί στην Αγγλία και την Αμερική. Η First British Bank τον ήθελε όμως, γιατί είχε εμπιστοσύνη στις ικανότητές του. Έτσι του πρότεινε να γίνει διευθυντής στην Αθήνα. Ο Ρόμπινσον το είδε σαν ευκαιρία για μια δεύτερη καριέρα. Ήξερε άλλωστε ότι δε θα έμενε εδώ. Η Αθήνα ήταν ο βατήρας, για να εκτιναχθεί ψηλά».

«Γι' αυτό προτίμησε τη θέση από τη γυναίκα και το παιδί του».

Ο Τσολάκης με κοιτάζει έκπληκτος και εγώ χαί-

ρομαι που βρήκα κάτι που δεν το ξέρει ακόμα. «Τι σχέση έχει η γυναίκα του;» με ρωτάει απορημένος.

«Η γυναίκα του τού ζητούσε να γυρίσουν στο Λονδίνο. Ο Ρόμπινσον δεν ήθελε, και εκείνη πήρε το παιδί τους και έφυγε».

Ο Τσολάκης χαμογελάει. «Αυτό εσείς δεν μπορείτε να το καταλάβετε, έτσι δεν είναι;»

«Δεν μπορείς να καταλάβεις εύκολα κάτι που δεν πρόκειται να σου συμβεί ποτέ».

«Αν χάσεις και τη δεύτερη ευκαιρία σου για να κάνεις καριέρα, δε θα έχεις τρίτη. Ενώ ευκαιρίες για οικογένεια έχεις πολλές φορές, και πάνω από δύο. Αυτό το ήξερε καλά ο Ρόμπινσον, όπως και όλοι οι άλλοι που κάνουν το ίδιο επάγγελμα».

«Εσείς πού τα μάθατε όλα αυτά, και μάλιστα σε δυο μέρες μετά τη δολοφονία του;» Το ρωτάω, γιατί κάτι μέσα μου λέει ότι τον έψαχνε από πριν.

Ο Τσολάκης χαμογελάει. «Οι αστροφυσικοί γνωρίζουν το σύμπαν. Εγώ ξέρω το σύμπαν του διαδικτύου, κύριε αστυνόμε. Είμαι ένα είδος αστροφυσικού του διαδικτύου. Όταν άκουσα για τη δολοφονία του Ρόμπινσον, μου πήρε κάτι πάνω από τρεις ώρες, για να έχω το πλήρες βιογραφικό του. Εύχομαι, όταν πεθάνω, να μη μετοικήσω στο ουράνιο σύμπαν, αλλά στο σύμπαν του διαδικτύου» προσθέτει με πικρή ειρωνεία.

Ίσως να συνεχίζαμε ακόμα την κουβέντα, αν δεν έμπαινε φουριόζος ο Φάνης. «Ως εδώ η συζήτηση» μας λέει. «Ο Χάρης δεν κάνει να κουράζεται».

«Δεν κουράζομαι, το διασκεδάζω» λέει ο Τσολάκης.

«Η διάθεσή σου και ο οργανισμός σου είναι δυο διαφορετικά πράγματα».

Κι εγώ θα ήθελα να μείνω λίγο ακόμα, αλλά το ύψος του μου θυμίζει μετά από χρόνια τη δική μου παραμονή στο νοσοκομείο, όταν ο Φάνης απέρριπτε κάθε παρασπονδία μου χωρίς δεύτερη συζήτηση. Συνεπώς, σηκώνομαι να αποχαιρετήσω τον Τσολάκη.

«Να ξανάρθετε όποτε θέλετε» μου λέει ο Τσολάκης, ενώ μου απλώνει το χέρι του με τον ορό. «Χαίρομαι να κουβεντιάζω μαζί σας».

«Τι έχει ακριβώς;» ρωτάω τον Φάνη, όταν ήμαστε στο διάδρομο.

Σηκώνει τους ώμους του. «Το σωστό είναι να με ρωτήσεις τι δεν έχει. Καταρχήν έχει πρόβλημα στο συκώτι του. Σαν να μην έφτανε αυτό, έχει καταρρεύσει και το ανοσοποιητικό του. Αυτό του δημιουργεί κάθε τόσο λοιμώξεις που καταλήγουν σε περικαρδίτιδες. Αλλά αυτά αντιμετωπίζονται. Δύσκολα, αλλά αντιμετωπίζονται. Έχει άλλα, πιο σοβαρά».

«Δηλαδή;»

«Τα πολλά αναβολικά έχουν προσβάλει, εκτός από το συκώτι, και το μυϊκό σύστημά του. Οι μύες του νεκρώνονται σταδιακά. Κάποια στιγμή η νέκρωση θα φτάσει στην καρδιά και θα τελειώσει η ζωή του».

«Δεν υπάρχει θεραπεία;»

«Μόνο της καθυστέρησης. Παλεύουμε για να ζήσει όσο γίνεται περισσότερο». Έχουμε φτάσει στην πόρτα του γραφείου του. «Θα έρθεις για έναν καφέ;»

«Όχι, πρέπει να γυρίσω, γιατί είμαστε στα όρια της τρέλας».

Μένει μια στιγμή σκεφτικός. «Είναι φορές που λέω καλά να πάθει» μου λέει μετά. «Αυτό είναι το τίμημα που πληρώνει για τα μέταλλα και τα λεφτά που κέρδισε καταπίνοντας αναβολικά. Από την άλλη, είναι τόσο συμπαθητικός, που τον καίγεται η ψυχή μου».

Μπαίνω στο Σέατ, και στο δρόμο της επιστροφής προσπαθώ να βάλω σε τάξη αυτά που έμαθα από τον Τσολάκη. Και ο Ζησιμόπουλος και ο Ρόμπινσον είχαν κάπου χεσμένη τη φωλιά τους. Ο πρώτος με την Coordination and Investment Bank στο Βαντούζ, ο δεύτερος με τα hedge funds. Έστω και αν δεν πολυκατάλαβα τι είναι ακριβώς τα hedge funds, ξέρω ότι έκαναν μεγάλη ζημιά σε πολλούς και αυτό μου φτάνει.

Ποιος όμως σκότωσε τους δύο τραπεζίτες; Αν υποθέσουμε ότι ο δολοφόνος τούς σκότωσε για να τους εκδικηθεί επειδή του έκαναν ζημιά, αποκλείεται να πρόκειται για το ίδιο άτομο. Είναι τραβηγμένο από τα μαλλιά να έπαθε ο ίδιος δράστης ζημιά στο Βαντούζ και στη Νέα Υόρκη. Συνεπώς οι δράστες θα πρέπει να είναι δύο. Αυτό όμως αναιρείται από τον πανομοιότυπο τρόπο που δολοφονήθηκαν ο Ζησιμόπουλος και ο Ρόμπινσον.

Εδώ είναι που σκαλώνω και δεν μπορώ να απορρίψω την εκδοχή της τρομοκρατικής ενέργειας, έστω και αν δεν την πιστεύω καθόλου. Το κουμπί δε βρίσκεται σε κάποιον δολοφόνο που ήρθε από το εξωτερικό. Το κουμπί βρίσκεται στην Ελλάδα, μόνο που για την ώρα, όπου κι αν ψάχνω, πέφτω πάνω σε τείχος.